

Alma ni čutila do njega nič posebnega. Po vnanjem ji je bil simpatičen, rada je občevala z njim z neprisiljeno prijaznostjo in otroško odkritosrčnostjo, dalje pa ni mislila.

»Mlada je, otročja, res malce živa, a dobra, poštena, nepokvarjena deva« — jo je opravičeval dalje, da bi ji vsaj deloma zadostil — »sicer pa ne more zato, da me ne ljubi, kakor jaz ne, da sem ostavil Vido.«

A da ga ne ljubi, si je priznal tako površno, ker sicer bi mu bilo to rodilo sunek, mučen, trpek v ranjeno, razbolelo srce.

In kadar ga je le količkaj s posebno prijaznostjo, z lepim pogledom ali z gorkim, močnim stiskom roke uzadovoljila in vzradostila, takoj jo je povzdigoval v deveta nebesa, ji dajal najlepša imena, jo primerjal z Marijo in angeli. Kadar ga je pa nasprotno užalostila s hladnim odzdravom ali nepremišljeno besedo in porednim, nagajivim smehljanjem, tedaj jo je primerjal kači in hudiču ter jo obkladal s psovkami. Nikdar si ni mogel ustvariti jasne sodbe o njej.

Ob mesecu sta bila tam, kakor v početku.

Alma si tudi v resnici ni želela, da bi on norel za njo, in da bi se ona nad tem zabavala, ker se bi ji smilil. Čutiti pa do njega ni mogla ničesar, ker je bila njena površna, vesela narava proti takim tihim, zdihujočim čuvstvom.

Hugon pa je trpel, ljubil in pil, mnogo pil.

(Konec prihodnjič.)

Slovenski umetnik

I.

Naj Vaša visokost, gospod, izvoli
pogledati te moje risarije!
Vsak, kdor zanima se za umetnije,
jih hvali ter se z njimi zadovolji.

Budi se želja mi po višji šoli,
kjer bi postal umetnik slikarije;
s podobami Slovencem domačije
krasil in dičil potlej bi okoli . . .

»Nezrele so, prijatelj, tvoje misli:
Naš rod je vbog, preprost in ima v čisli
le ono, kar koristi mu donša.

A ti, če imaš zmožnost za kiparja,
za ročnega se uči mi pečarja!
Po takem blagu često kupec vpraša.«

II.

O hvala lepa Vam za dobre svete!
Vi mnoge knjige čitate učene,
gotovo napak ne učite mene,
da slik ni treba za slovenske kmete.

Pač res: pod njimi pajek mreže plete,
in drug mrčes pod nje se zbira s stene,
ki s trdom le se izpod slik prežene;
a gol zid z metlo lahko se omete.

Peč pa pri hiši važne je potrebe:
Pri njej se čuva mraza in ozebe
in v njej si kuha, kar človeka hrani.

Tedaj proč s prejšnjo mislijo ničljivo!
Peči posihdob delal bom marljivo
ter v narod jih pošiljal na vse strani.

III.

A predno se poprimem tega dela,
le to, gospod, želim še Vas vprašati,
če na peči kak rek se napisati
in kaka slika vrezati bi smela?

Ko taka peč Slovenca bode grela,
začel jo pazno bo ogledovati
ter za stvari na njej se zanimati,
ker z njih toplota bode nanj puhtela.

In ko se bode srce mu ogrelo,
se tudi njemu bo veselje vnelo
za lepo slikarijsko umetnijo. —

»O Bog nas čuvaj take baharije,
to nam v obrt prineslo bi dragije,
ti pa le slabo imel bi kupčijo.« —

Fr. Selski.

